

Moje milované tchyně a já
Martina Bittnerová

Jaruška

Ten nápad, abych na výlet do Těrlicka vzala i svou tchyni, jsem neměla rozhodně já. Přišla s tím kamarádka Tereza, hospodářka základní školy v Nuslích, jejíž zaměstnavatel toto turistické povyražení pořádal. V autobuse zbylo několik volných míst, které potřebovali zaplnit a tak si Tereza vzpomněla na mě. A protože sebou brala i svou maminku, připadalo jí geniální, aby jí společnost dělala právě má tchyně. Mně se to nelíbilo ani trochu, a když jsem to doma konzultovala s manželem Honzou, velice odhodlaně prohlásil: „Však jí tím uděláš aspoň radost, táta s ní odmítá kamkoliv jet, kromě běžných nákupů.“ Chtělo se mi nahlas dodat, že se mu docela nedivím, ale polkla jsem to a rozhodla se konečně vykonat něco pozitivního pro rodinu.

Když mi prostřednictvím e-mailu dorazily pokyny k pobytu, začala jsem se docela těšit. Tchyně přípravy prožívala jako by se poprvé balila na pionýrský tábor a své těšení přetavila do neustálého prozvánění, kdy mi pokládala naprosto neuvěřitelné dotazy. Každopádně mé dobře míněné rady příliš nevnímala. Na otázku, proč se mě tedy vůbec ptá, nedokázala samozřejmě odpovědět. V duchu jsem proto svého rozhodnutí zalitovala, avšak vzápětí jsem si umínila, že ty tři dny s ní snad zvládnou v duchu hesla - co mě nezabije, to mě posílí.

Ráno v den odjezdu se celá parta tvořená převážně učitelkami sešla o půl sedmé před školou. Já jsem mezi nimi nechyběla, zato po mé tchyni jako by

se slehla zem. Zkoušela jsem jí volat na mobil, pak i tchánovi, ale ani jeden to nezvedal.

Obsadili jsme sedadla v autobuse a Tereza mi oznámila: „Pokud se tvá tchyně do desíti minut neobjeví, vyrážíme bez ní.“

„Je mi to jasný, nevím, co se stalo, nereaguje ani na textovky,“ pokrčila jsem bezradně rameny a myslela si o své ušlechtilosti jen to nejhorší.

Řidič odhodlaně nastartoval motor, když v tom se v zátočině vztyčila majestátní postava mé tchyně, která nesla kromě černé tašky na zip ještě nákupní kostkovanou, jíž mávala ve vzduchu na znamení, ať na ni počkáme. Zatímco jsme si všichni v instrukcích přečetli informaci o polopenzi a většina z nás se proto omezila na malý batůžek, tchyně se očividně vybavila do nepohody.

Když svou těžkou zadnici usídlila vedle mě a následně mě obložila svými zavazadly, potřebovala mi sdělit: „Představ si, Franta mi včera nekoupil Vysočinu, a já ji ještě teď sháněla, jinak bych to stihla včas.“

„Jaruško, uvědomujete si, že na vás čekal celý autobus?“

„Já vím, ale přeci nebudu o hladu, to dá rozum.“

„A na co vlastně taháte tu nákupní tašku,“ zeptala jsem se s předstíraným zájmem, protože z jejích útrob se linul pach smaženiny.

„Na co asi, vezu si v ní jídlo, protože přeci budeme mít jen polopenzi! Podívej se,“ a začala vytahovat půlku kuřete, šest řízků, zmíněný salám, paštiky a chleba.

„Prosím vás, schovejte to,“ zastyděla jsem se před ostatními, „Nechápu, proč to taháte sebou, když nám na oběd zastaví řidič někde před hospodou.“

„Ty tomu nerozumíš,“ odvětila a podívala se z okna. V té chvíli se k nám otočila Terezina maminka, distingovaná paní Králová, která se Jarušce slušně představila a jistě si přitom myslela svoje.

Další zádrhel nastal tehdy, když se na místě pobytu rozdělával nocleh. Jednalo se o dvě buňky se společným hygienickým zařízením. Automaticky jsme si s Terezou postavily tašky do jednoho pokoje, byly jsme na to zvyklé od studijních let.

Paní Králová to respektovala bez problémů, zato Jaruška absolutně s mým rozhodnutím nesouhlasila a vystrkala mě až před budovu.

„To mám spát v jedné místnosti s cizí ženskou, jo? Snad si mi slíbila, že budeš se mnou na pokoji.“

„Ale já nic takového neslibovala. Navíc chodíte do postele mnohem dříve než já, a nesnášíte, když si večer čtu, tudíž beze mě si lépe odpočínáte.“

„Snad si tady nebudeš číst, „napomenula mě.

Více se dočtete v knize.